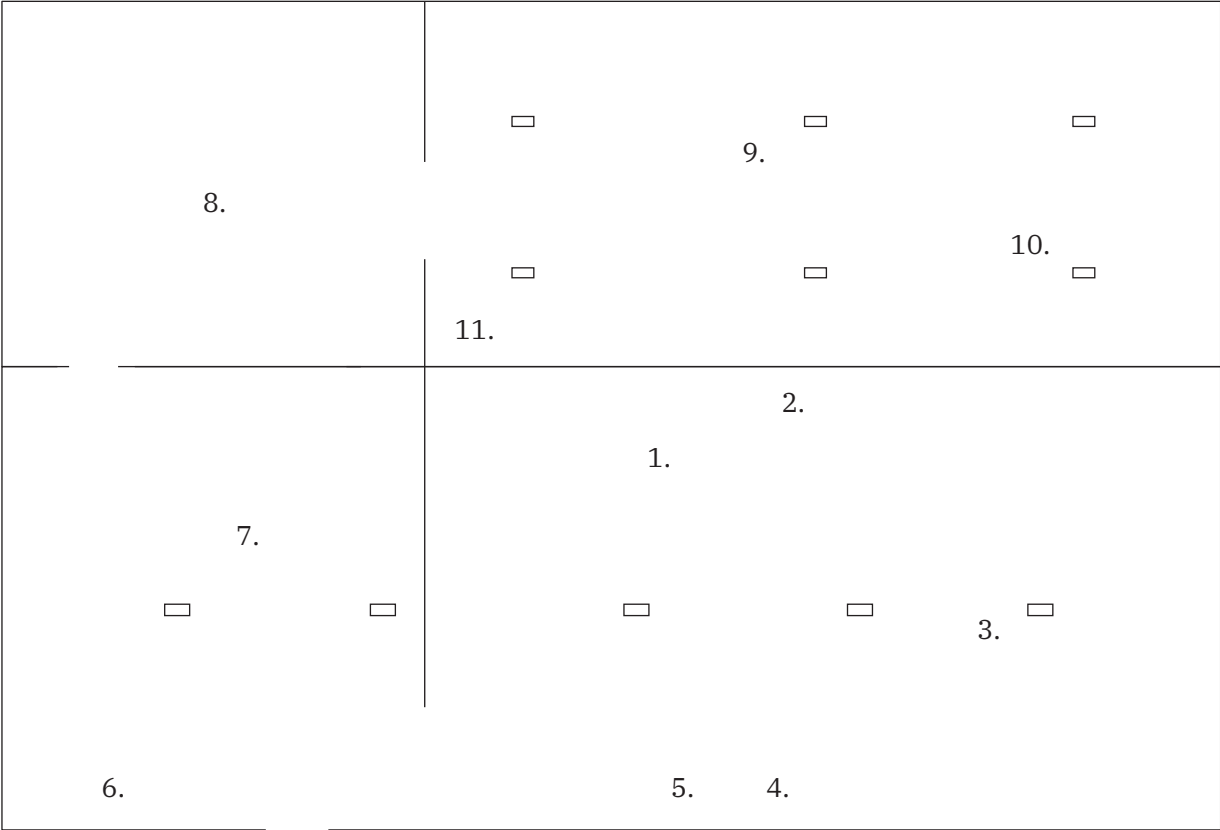

1.

Anna Egle
“Šūpulītis”, 2025/26
Kompozīts, metāls, zeltījums
120x85x85 cm
2.

Ieva Putniņa
“Pirmsākums”, 2025/26
Audekls, eļļa, koks
80,5x70 cm (bez rāmja 70x45 cm)
3.

Ieva Putniņa
“Mežs”, 2025/26
Audekls, eļļa, koks
295x205 cm (bez rāmja 235x162 cm)
4.

Ieva Putniņa
“Kvass”, 2025
Granīts, eļļas krāsa
5.

Ieva Putniņa
“Vecās Ades melnā pirts”, 2025/26
Audekls, eļļa, koks
70x83 cm (bez rāmja 50x62 cm)
6.

Anna Egle, Ieva Putniņa
“Pārpilnības rags”, 2026
Akrils, kompozīts
7.

Anna Egle
“Tumsas zieds”, 2025/26
Kompozīts, metāls, zeltījums
255x135x135 cm
8.

Anna Egle
“Deviņzaru koks”, 2024/26
Kompozīts, metāls, zeltījums
325x160x100 cm
9.

Anna Egle
“Klēpis”, 2024/26
Kompozīts, metāls
210x246x246 cm
10.

Ieva Putniņa
“Upe”, 2025/26
Audekls, eļļa, koks, laukakmeņi
272x180 cm (bez rāmja 235x162 cm)
11.

Ieva Putniņa
“Ū!” , 2025/26
Audekls, eļļa, koks
66,6x42,5 cm (bez rāmja 50,5x30,5 cm)

ANNA EGLE UN
IEVA PUTNIŅA

SPĒKSTACIJA

KURATORE:
ZANE ONCKULE

Kim? Laikmetīgās mākslas centrs 2026. gada izstāžu programmu uzsāk ar mākslinieču Annas Egles un Ievas Putniņas kopizstādi “Spēkstacija”, turpinot piedāvāt dialogā bāzētu ideju izvērsumus. Abas autores vieno ilgstoša radošā draudzība un dalība dažādos mākslas notikumos, un šī izstāde ir pirmā vērienīgākā sastrādāšanās un vienlaicīgi – pirmā Ievas Putniņas darbu izstāde Kim? un Annas Egles līdz šim vērienīgākā darbu skate institūcijā.

“Spēkstacija” tiek attīstīta kā Egles un Putniņas saruna, abpusēja iedvesmošanās un enerģētiski uzlādēta radošā kosmosa vizualizācija, mērķtiecīgi virzoties ārpus šodienas paātrinātā dzīves ritma, no tā izrietošā produktivitātes pagērējuma un intelektuālā cinisma kultūras. Eglei un Putniņai mijiedarbojoties, izstāde četros secīgos spēka staciju cēlienos-turpinājumos aptver jaunradītu darbu kopumu lielo formu glezniecības un tēlniecības tehnikās, un izceļ nepieciešamību (pie)tuvoties dabas procesiem, uzturēt iekšējo harmoniju un kopt individuālos enerģiju resursus.

Egles ekofeminismā iekrāsoto praksi caurstrāvo interese apcerēt radošās darbības kultūru kā garīgu ceļu, kurā *caur būtības saknēm smelties patieso un jēgu* dzīvē. Viņas tēlnieciskās struktūras-objekti apšaubā priekšstatus par skulptūru robustumu, tiem ieņemot te piesātinātās, te pastelkrāsās risinātu formas *mīkstumu*. Lakoniski lielumi mijas ar tehniski

sarežģītiem atveidojumiem, un šie, nereti par cilvēku lielāki darbi, vedina uz arhaisku formu vizuālajām kvalitātēm. To ieskaujošās universālās kolektīvās bezapziņas dziņas ietiecas arī rakstītajā valodā, Eglei pēc darba cikla noslēguma fiksējot kopsavelkošas dzejiskas impresijas.

Putniņas glezniecība ir pietuvināta sirreālisma-pārreālisma-visreālisma nojēgumam, kad šķietami objektīvi tveramajai realitātei nepieslēgtais ir nereti vienīgais, kas palīdz uztautstīt un izprast darbos atainoto. Autores radošajā praksē saplūst sistemātisks darbs studijā, izpēte dabas dabiskajā skarbumā, kā arī nejauši ikdienas novērojumi – *mirkļu trofēju* fiksācijas, kas pāraug ērmīgi piemīlīgos tēlos, pilnos ar jēgas uzdevumiem un pašpietiekamām darbībām. Vizuāli Putniņas gleznu valodu apvieno iedziļināšanās un uzmanības treniņš – skrupulozi attēlota katra būtiskā detaļa, uzietā priekšmeta materialitāte vai pamanīta kustība. Procesa gaitā autore atklāj arvien jaunus izpētes laukus, tiešā un pārnestā nozīmē dodoties dabā un daiļamatniecības mantojuma apgūšanā un to tālāk ieceļot savos darbos akmeņu un kokapgleznošanas epizodēs.

“Spēkstaciju” ievadošā telpa iezīmē spēka potenciālu un ievēl skatītāju koncentrētā, pirmsdzimšanas noskaņā. Abu autoru iedarbinātās enerģijas šeit savijas vienotā spriegumā, kur valda aizrautības gars, iekšēja

nemiera dinamika un pašradīšanās impulss. Telpa darbojas kā sākumpunkts procesam, kurā vēl tikai veidojas virzieni, impulsi un dzīvības kustība.

Pārejot nākamajā zonā, izstādes noskaņa kļūst gaisīgāka un pulsējošāka, atgādinot bagātīgi uzirdinātu zemi, kas pilna ar sēklām un iespējamībām. Šeit dominē rošība, ideju uzslāņojumi un savstarpēja iedarbība – telpa aicina domāt, savienot un ļauties radošām plūsmām. Tā ir pārejas vide, kur pieredze un intuīcija sāk *dīgt*, aktualizējot mācīšanās, transformācijas un iekšējas nobriešanas procesu.

Trešā zona padziļina telpisko naratīvu, ievēdot skatītāju arhetipiskā līmenī. Šeit tiek artikulēts cikliskums kā pamatprincips – dzīvības nepārtrauktā atjaunošanās, savienojums starp materiālo un metafizisko, starp sākumu un noslēgumu. Telpas ritms un kompozicionālā loģika virza uz kontemplāciju par enerģijas pārmantojamību un transformāciju, iezīmējot cilvēka un dabas savstarpējo, nedalāmo kustību.

Noslēdzošā telpa darbojas kā procesa kondensācija – vieta *augļiem*, kur iepriekšējās enerģijas nosēžas klusā, piesātinātā līdzsvarā. Tā ir vide, kurā gaismas un tumsas spriegums uzbur meditatīvu noskaņu, bet meža un ūdens semantika aktualizē piederību zemei, saknēm un pirmavotam. Izstāde noslēdzas ar sievišķā

spēka plaukumu – kā devīgumu, pieņemšanu un iekšējā miera sajūtu, atstājot skatītāju rezonējošā klusumā un personiskās pieredzes telpā.

Izstādi pavada plašai interesentu auditorijai mērķēta publiskā programma, tostarp, meditatīva sesija un dzejas rakstīšanas meistarklase Egles vadībā, kā arī Putniņas veidota laukakmeņu apgleznošanas darbnīca.

Ieva Putniņa (dz. 1991) ir latviešu māksliniece, kura darbojas glezniecībā, animācijā un performancē. Vizuāli viņas darbi nereti uzvedina uz tradicionālās glezniecības klasiskajām tradīcijām, taču paradoksālie sižetu virpinājumi tiem ļauj ērti ievietoties šodienā. 2017. gadā Putniņa ieguva maģistra grādu glezniecībā Latvijas Mākslas akadēmijā. Personālizstādes: “Stikli kubā”, brīvdabas mākslas telpa “Savvaļa” (2025), “Kaķacs”, Raiņa un Aspazijas muzejs, Jūrmala (2024), “Torņkalna draivs” galerija 427, Rīga (2023); grupu izstādes: Cēsu mākslas festivāls “Kailā dzīvība”, Cēsis (2025), izstāde *The Moon Bends Back* Helsinkos, SIC galerijā (2024), izstāde *Last Tale* laikmetīgās mākslas galerijā MENO NIŠA (2024), izstāde *An Average Comet Harkawik* galerijā Ņujorkā (2024), festivālā *Maboca* (2019), *Ag Gallery*, Rīga (2022), Rīgas cirka Ziloņu zālē (2020), galerijā *Low* (2017) un citur. Ieva Putniņa ir Vijas Celmiņas fonda pirmās stipendijas ieguvēja (2025) un gleznošanas un kompozīcijas pasniedzēja Jaņa Rozentāla mākslas skolā.

Kim? Laikmetīgās mākslas centrs un izstādes komanda:

Izpilddirektore: Evita Goze	Projektu vadītāja: Katrīna Jauģiete	Pārdošanas direktore: Dārta Purvliče
Programmas direktore: Zane Onckule	Komunikācijas vadītāja: Žanete Liekīte	Izstādes mediatores: Māra Marija Avrameca, Betija Briede, Linda Šterna, Emīlija Austrā Lodiņa, Alise Sedleniece

Tehniskā komanda: Aldis Bušs, Romāns Medvedevs	Latviešu valodas korektūra: Ilze Jansone	Annas Egles pateicības: Ievai Putniņai, ģimenei un Jānim Pelēkziņim
Dizains: Anna Ceipe	Angļu valodas korektūra: Will Mawhood	Ievas Putniņas pateicības: Annai Eglei, ģimenei un Jurim Janovskim
Teksta tulkojums angļu valodā: Valts Miķelsons		

Izstādi atbalsta:

KOKMUIŽA

Media Port